

Dr. Stjernholm

Dr. Stjernholm var fra en eller annen øy utenfor Oslo, ansatt som lege i Lenvik kommunen og bodde på Bukkskinn-siden på Gibostad.

Stjernholm måtte også tjenestegjøre i Hillesøy, til dette hadde han skaffet seg en Matros-båt med en av datidens første bensinmotor som hadde det forunderlige navnet «AUREKKEL».

Det fortelles at en døvstum mann ute på Brensholmen hadde et lite apperat som folk kunne få kikke i om dem ville se Stjernholms hjemsted. Det kostet 10 øre. Gamle Oline fra Baltsfjord hadde råd til en titt og utbrøt: «Nei, å nei!»

Førøvrig syntes Stjernholm at folket på Brensholmen snakket lite. Han sammenlignet dem med folket i Vest-Jylland. De gikk og lurte på et forlis. Han var tydeligvis ikke vant til sånne barske forhold, for når det fauk på Kistefjellet, syntes han det var en masse rokk.

Stjernholm var en aktet og god doktor. En gang han skulle ut til Hammarøya kom en dame og ville være med utover. I den tiden brukte kvinnfolkene fotside stakker. På turen syntes doktoren det blei for kaldt for henne og sa at hun kunne få sitte i motorhuset. Hun gikk med på det og krøp inn. Det gikk en tid, så hørtes det et forskremt skrik, og motoren stoppet med et dask. Stjernholm ble ikke lite forskrekket da han oppdaget at «Aurekkel» hadde rykket stakken av damen så hun satt bare i undertøyet, — sjenert og vettskremt. Men ellers uskadd.

Etter hva man kan skjønne har det ikke vært koblingskåpe på motoren, - en forsømmelse som : har holdt seg frem til vår tid.

Etter som fortellingen slutter med dette, må vi gå ut fra at doktoren fikk damen avlevert på den øya hun hørte hjemme i beste vegående.

Gjenfortalt

Ang. Alfredsen

Det kunne gått adskillig verre.

En gammel tragedie som kunne blitt dobbelt så tragisk.

Det hendte i den tid råseilet og årene sto for fremdriften sjøverts som eneste kommunikasjon mellom bebodde øyer og fjorder.

Hillesøy kommune var jo et typisk eksempel i så måte, med sine øyer og dertil Malangen som kløyvde kommunen i to.

Svein i Eddø var blitt gammel og sykelig og måtte til Kårvik i Lenvik til doktor. En svoger ved navn Hermann og en Martin Storslett og en mann som jeg ikke kan finne navn på, tok en firroing og rodde en sen høstdag til Kårvika med gamle Svein. De skulle ut Malangen i mørke samme dag. Mørket gjorde at de ikke kunne orientere seg godt nok. Under ferden tørnet båten mot en jernstake som sto på et undervannsskjær for innerenden av Håkjerringskjæret rett vest for Brensholmen.

Martin Storslett huket seg fast i jernstaken i farten. Båten seilte videre, en god del skadd etter støttet og kom nedover til en øy slik at de andre som var med berget livet. Men dessverre døde den gamle, syke mannen etter anstrengelsene.

Martin hadde klatret opp jernstaken og for ikke å falle i sjøen, hadde han smettet oljetryen over toppen på staken. Den ble hengende til om morgenen da lokalbåten kom over til Brensholmen fra Senja. Det ble hans redning, som også kunne blitt hans død. Det fortelles at befalet ombord ble oppmerksom på at en passasjer for og sprang omkring på dekk med et gevær for å skyte en merkelig fugl som han fant ut holdt til på staken. Mannen ble stoppet av folk som så bedre.

Lokalbåten låret livbåten og hentet Martin ned fra staken så også han slapp med livet i behold.

Det kunne så men ha gått verre med den stakkars mannen.

Ja, slik endte denne dramatiske beretningen.

Gjenfortalt

Ang. Alfredsen